

Mózes és Áron beállt a szolgálatba. Ez a szolgálat végig kemény, nehéz, már most, az elején is. Beszéltek Izráel népével, beszéltek a fáraóval is – aki erre még nehezebb terheket rakott rájuk. A nép Mózesüket okolja. Mi lesz a folytatás? A látható dolgokra nézve azt mondhatták volna: ez az ügy elveszett, az ellenkezőjét értük el annak, amit akartunk – annak, amit az Úr ígért. Ő nem tartotta meg a szavát, vagy mi rontottunk el valamit?

De nem így gondolkodtak. Isten megtartja a szavát, erre kellett támaszkodniuk végig. Most is úgy szól hozzájuk, hogy elmondja, mi következik. „A fáraó nem hallgat rátok”, sőt maga az Úr keményíti meg a fáraó szívét. De újra megígéri azt is, hogy ki fogja vinni Izráelt Egyiptomból.

„Nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra” – ez igaz volt Mózesre, igaz kell legyen ránk is. Az Úrra kell néznünk, és hinnünk, hogy Ő cselekszik. Akkor is, ha most éppen nekem adott valamilyen feladatot: menj el ide és ide, mondd ezt és ezt... akkor is Ő cselekszik, és nem biztos, hogy azt, amit én szeretnék. „Én pedig megkeményítem a szívüket” – lehet, hogy ezt teszi. De akkor nincs értelme a fáradozásomnak, „hiábavaló az Istennek szolgálni” (Mal 3,14)?

Isten mindent megmondott előre Mózesnek: a fáraó nem hallgat rátok, én megbüntetem, végül kihozom Izráelt. Mózes „hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant” (Zsid 11,27). Hitte, amit Isten előre megmondott. Hitte, hogy Ő az egyetlen Isten, minden hatalom az Övé, a fáraó is az Ő kezében van.

Isten velünk is beszél, nekünk is parancsol, meg kell hallanunk és meg kell tennünk. Nem biztos, hogy előre megmondja, hogy hallgatni fognak-e ránk; hogy az az ember, akit szeretnénk Jézus Krisztushoz elvezetni, végül megszabadul-e, megtér-e. Imádkozunk mások megtéréséért – helyes, de hagyjuk-e, hogy Isten Lelke vezessen minket az imádságban is, a cselekedetekben is? Isten Lelke mondhatja ezt: „most ezt kérd, mert ezt akarom megadni”.

Kicsoda a fáraó? Az Egyiptomból való szabadulást általában úgy értjük, mint annak a példáját, ahogyan mi megszabadultunk – a bűnből, a Sátán fogságából. Ebben az összefüggésben a fáraó a Sátán „képe”. Itt, ebben a történetben még nem az. Itt ő „csak” egy ember: kemény, magát sokra tartó ember. Egyiptom istenének tartja magát – az Úr akarata szerint meg kell látnia, hogy Ő az igazi Úr, még Egyiptom földjén is. „Istenévé teszek a fáraónak” – vagyis abban, ahogy Mózes odaáll elé, beszél és cselekszik, Isten hatalmát kell meglátnia. Mózesnek nem könyörögnie kell (mint ahogy az izráeli munkavezetők próbálták: 5,15–16), hanem határozottan mondani: így szól az Úr. Csak az Úr szava – az Ige – az, ami világosságot gyújt, ami hitet ébreszt, vagy ami megkeményít. Nem a saját gondolataink, nem a vitatkozásunk. Merjük mondani az Igét – de csak úgy, hogy mi magunk is engedelmeskedünk neki.

Mózes és Áron engedelmeskedett: „mindent úgy tettek, ahogyan az Úr parancsolta nekik” (7,6). Milyen parancsok voltak ezek? „Tegyétek ezt, és én fogok cselekedni.” Nem Mózes tette a csodát, hanem Isten. Így akar használni minket is: Ő cselekszik, csodát is tesz – mi azt tegyük, amit Ő mutat, azt mondjuk, amit Ő akar mondani.

Isten tett csodát, ezt a fáraó is tudja, azért hívatja a varázslókat. Ő istennek képzelte magát, most mégis segítséget kér az egyiptomi „istenektől”, hátha velük győzhet az Úr ellen. Nem győzhet, mégis megkeményedik, folytatja a harcot. Érthetetlen, mégis megtörténik ma is: amikor nyilvánvaló, hogy az Úr tett valamit; amikor valaki megértette az Igét, megértette, hogy Jézus Krisztus a győztes, hallja, hogy térjen meg hozzá, és mégsem adja meg magát. Az ilyen ember még keményebb lesz. A fáraónak még 10 lehetőség adatik, hogy megadja magát – de nem teszi, mert Isten ekkorra már megkeményítette a szívét. Mert Isten „akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít” (Róm 9,18), de adott lehetőséget a megtérésre a fáraónak is. És

ahogyan neki adott, nekünk is és a ránk bízottaknak is adott – ezért vállalnunk kell értük azt a küzdelmet, amibe Isten küld minket: imádságot, bizonyágtételt. Ez nem hiábavaló: Isten ma is cselekszik azért, hogy megtérjenek emberek. Ezért bízta ránk őket. A mi feladatunk valódi harc, amiben mi is találkozunk az ellenséggel. De ahogyan Mózes nem félt a király haragjától, nekünk sem kell félnünk „e világ fejedelmétől”, mert mi is láthatjuk a láthatatlant: azt, hogy az Úr a győztes, és Ő van velünk.

„Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ne legyen más istened rajtam kívül!” 2Móz 20,2–3